

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

ČERVEN 2020

TOMÍCI ZA OBJEKTIVEM

- jak dopadla fotosoutěž?

Ke konci roku 2019 jsme vyhlásili fotografickou soutěž na počest třiceti let svobody. Skoro půl roku jste mohli posílat své fotky do jedné ze čtyř kategorií.

Díky Hořcové výzvě (a úkolu č. 91) se fotek nahromadilo na 1700! Hned 733 tomíků, rodičů či kamarádů poslalo své úlovky.

Drtivě byla zastoupena kategorie „JARO“, kdežto kategorie „ODDÍLOVÉ VÁNOCE“ a „ZACHUMLANÍ TOMÍCI“ jsme pro malý zájem nakonec zrušili, tedy nehodnotili.

Ale dost napínání, zde jsou výsledky a skvělé fotky našich tomíků! Ve dvou kategoriích jsme vybrali to nejlepší. Vítězům již odešly příjemné odměny v podobě vytištěných fotografií, krásná publikace „1989“ od Jana Šibíka či příspěvku na libovolný fotokurz v hodnotě 3000 Kč.

JARO

Martin Papež -

TOM Zlaté šipy, Valašské Meziříčí,
11 let

Anna Janotová

TOM Otrokovice, 15 let

Tereza Kucharčíková

TOM Čmoudík, Ostrava, 12 let

Kateřina Bušová

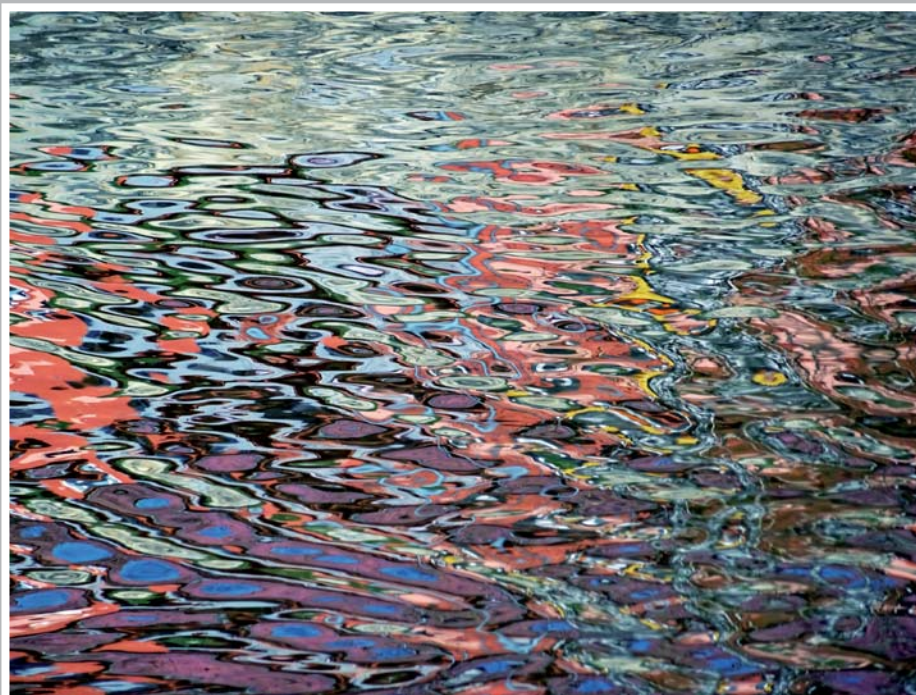
TOM Zlaté šipy, Valašské Meziříčí,
21 let

SYCHRAVÝ PODZIM

Vojtěch Rafaja

TOM Otrokovice, 22 let

Tomek Hurt

JARO, Kateřina Bušová

JARO, Tereza Kucharčíková

PODZIM, Vojtěch Rafaja

JARO, Martin Papež

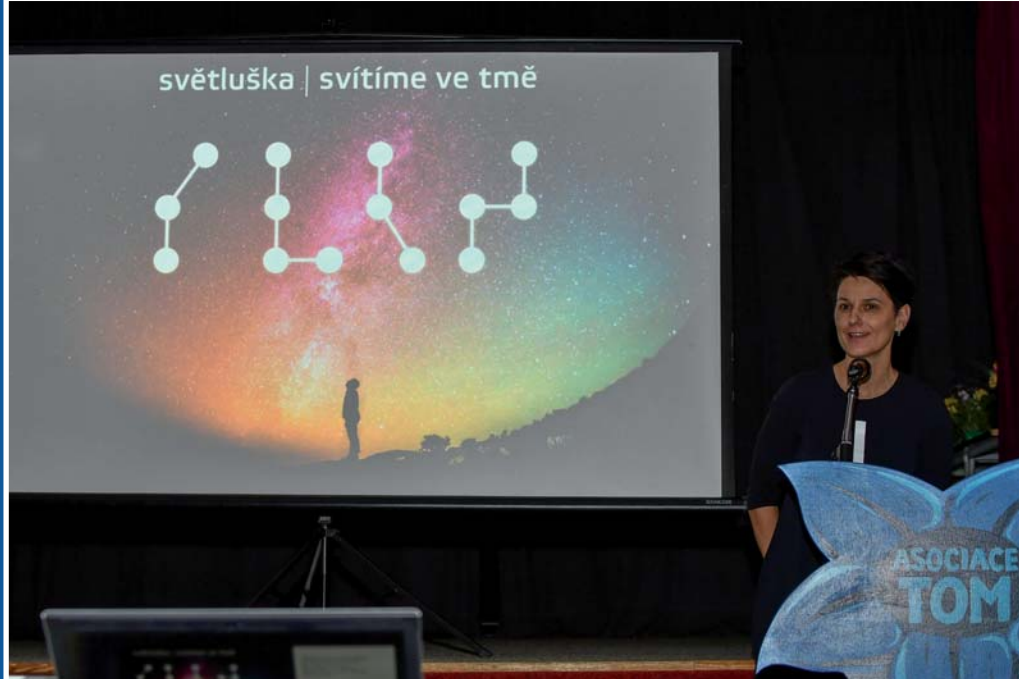
JARO, Anna Janotová

červen 2020

OBSAH

- str. 4-9 Zážitky z Hořcové výzvy,
- str. 10 Hořcová výzva ve verších
- str. 11 Klubovna se klube,
Vítek Procházka
Vzpomínkový vandr,
Štěpán Vacula-Sahila
- str. 12 V jednotě je síla,
Vratislav Florián
- str. 13 Hořcová výzva aneb jak zábav-
nou formou týrat svoje dítě,
Petra Toušová
- str. 14-15 Beskydská smůla aneb
Čiňanovy vzdechy,
Zdeňka Formánková
- str. 16 Pitná voda na Kusalínu,
Jiří Homolka
- str. 17 Pochod za hastrmanem Račou,
Hana Paňáková
Kamínkování, *Martina Pečínková*
- str. 18 Pacovští tomíci v době
pokoronavirové, *Václav Hrobský*
- str. 19 Babička Mary, *Tomáš Novotný*,
- str. 20 Týpí jako domov, *Martin Pejša*
- str. 21 Mikešovo nožobraní, *Jiří Lukeš*
- str. 22 Na kole po chatách KČT,
Pěšky po chatách KČT
Zbyněk Báča
- str. 23 Fenomén Vandrovni knížky,
- str. 24 Letní tábor–ale trochu jinak,
Milan Domin
- str. 25 Co bylo, *Tomáš Novotný*
- str. 26 Ohlasy, FUN TOM 2021,
Ivo Skoček, Jiří Palát
- str. 27 Corona trek, *Soňa Rokytová*

Věřím, že za pár let spolupráce přirost-
ly mnohým z vás postavičky s tykadly či
noční *světelné řeky* tisíců čelovek k srdci.

Letos bude Světluška potřebovat naši
pomoc dvojnásobně. I ona se ocitla kvů-
li koronavirové pandemii v nejistotě, která
se bohužel potáhne až do roku 2021. Výtě-
žek sbírkových dní tvoří téměř třetinu pe-
něž, které Světluška každoročně posílá do
systému sociálních a volnočasových slu-
žeb pro těžce zdravotně postižené.

Bude potřeba každého dobrovolní-
ka! Je pravděpodobně, že po předlou-
hých prázdninách nebudou školy ochot-
né v září uvolnit studenty – dobrovolní-
ky z výuky. A zde bychom měli pomoci
my, **oddíly tomíků**. Přeci jen jsme flexi-
bilní a sbírky jsme schopni pořádat odpo-
ledne, po škole.

Systém přihlášení oddílu do sbírky je
letos výrazně jednodušší. Světluška vytvo-
řila online formulář na www.svitis.cz, kde
se můžete rychle zaregistrovat. Je jasné, že

vše se bude odvíjet podle aktuální kor-
navirové situace v září. Sbírat se bude jen
tehdy, když to bude bezpečné.

**Sbírkové dny budou probíhat
od 7. do 11. září 2020.**

Bude jen na vás, zda se zúčastníte jen
jeden den nebo zda pomůžete dobré věci
třeba pět dní. Prodávat se budou svítící
zubní kartáčky, hrací karty a papírová ty-
kadla. Letos voláme opravdu naléhavě:

Pojďte sbírat pro Světlušku!

*Anežka Klabanová
za náčelnictvo tomíků*

Kde jinde vám spadne budík do kaše? Kde si pěkně zazpíváte? Kde budou hladoví táborníci tlouci lžícemi do
ešusů a misek? Zahučela vám někdy baterka do latriny? Kde to bylo? Kde a s kým jste spřádali plány, jak se zavděčit
hygienické kontrole? Kde jste zažili chvilky uspokojení, snad i štěstí z toho, že se vám dílo daří a všichni kolem se
smějí? Kde na vás kolemjdoucí nevěřícíně pouhlili oči kvůli oblečení, ať už jste v něm hráli na Krhúty, mimozemšťany,
lesní havěť, Divoký západ, socialismus či nebelvírskou kolej? Kde vám kolem lože dupal ježek a nad hlavou pískal
netopýr? Kde vám jiskry táborového ohně propálily oddílovou mikinu, nedejbože s příměsí umělých vláken?
Kde je déšť opravdově mokrá, až na kůži, a hvězdy jsou vážně dobře vidět? Kam se celý rok těšíte?

Zážitky z Hořcové výzvy, zachyceno na Facebooku:

Někdy to nevyjde...

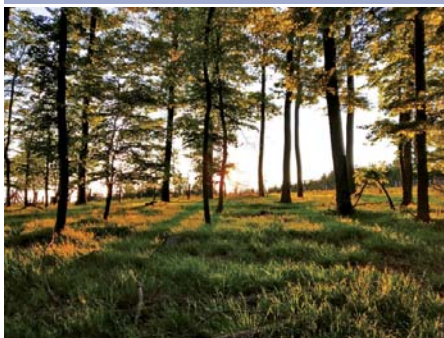
Plán naší trojice byl jasný – body. Ujít třináct kilometrů? **Zvrtnutý kotník den předem.** Rozdělání ohně? **Déšť.** Odlití stop? **Dvouhodinové hledání obyčejných psích.** Sledování hvězd? **Zataženo.** Spání pod širákem? **Promočení deštěm od dvou od rána...** a ráno na východ slunce? **Samozřejmě zataženo.** Den, co přinese méně bodů, než bychom si přáli.

*Barbora Kuřavová-Barbuš,
TOM Třícítka a Dvojka*

Dřepy!

V minulé Hořcovce byl nejhorším úkolem „10 dřepů každou hodinu“, plnil jsem jej 5x. Letos jsem se zaradoval: „Dřepy tu jsou, ale pouze za zakázaná slova... to bude pohoda!“. To jsem netušil, jaké peklo to bude! Ve zkratce – dřepů bylo asi 3000! Jo, můžu si za to sám... nemám být ukecaný. Sakra, to by bylo za dalších 10.

*Aleš Ryšavý- Medvěd,
TOM Kadao*

Jak jsem našla mrtvolu

Když jsem plnila úkol: „VZDUŠNÁ ČÁRA“, stala se mi divná věc. Prodírala jsem se zrovna mladými smrčkami a u stromu v křoví zahlédla nohy člověka. Měl zelené kalhoty a černé boty. Zbytek těla nebyl vidět. Něco ve mně hrklo. Vykřikla jsem: „Pane Bože, MRTVOLA!“! Pak jsem se ale hrozně rychle uklidnila. Z křoví vyskočil muž v maskovacím obleku, (vypadal jako hejkal). Uklidnil mě a řekl, že se nemusím ničeho bát. **Pán cíhal na lišku.**

*Hana Jurčíková -Áda,
TOM Medvědí stopa*

Jak jsem plnila bobříka mlčení v Hořcové výzvě

Výzvu s mlčením jsem plnila na čtyřikrát. A proč tak dlouho?

Znáte to. Někdy nemusíte mluvit půl dne a jindy se z vás slova valí ven samy. Vybrala jsem si vždy dopoledne, abych měla splněno rychle. Než provedu ranní hygienu, než posnídám, udělám věci do školy, to je dost času, abych nemusela s nikým mluvit. Případně pouze kývat.

Ale i tak se vždy naskytla nějaká situace, kdy mi slova vyšla z úst, ani jsem nevěděla jak. Bylo to automatické. Jedenkrát poděkovat za oběd, podruhé mě vytočil bratr, tak jsem mu vynadala a bylo na pořadí třetí plnění.

Jdu z nákupu, již jsem před vchodem domů, pevně se soustředím, že mi zbývá pouze půl hodina, a mám konečně vytoužené body. Odemykám vchod a v tu chvíli ... zase porušeno!

Potkala jsem ředitelku naší školy, a protože slušností je pozdravit, řekla jsem dobrý den. A když už jsem promluvila, tak jsem jí řekla, že mi vyhovuje domácí příprava a do školy se v tomto školním roce už nevrátím, i kdyby šel druhý stupeň. Domů přicházím se vztekem, pláčem i lítostí, že mi chybělo tak málo a měla jsem splněno.

Další den plním znova, tentokrát konečně úspěšně a máma mi při odchodu ven říká, že se s ředitelkou taky potkala a ta se mi omlouvá, že jsem se měla jen usmát a zakývat, že nemůžu mluvit. **Ale copak to lze přes roušku?**

*Markéta Hučíková-Maréna,
TOM Skorci, Vsetín*

Na kole v karanténě.

Na svou první roušku jsem byla pyšná, dokud jsem se málem při nádechu na kýchnutí neudusila mouchou. Ušitá byla asi špatně. **Pokud se nějaká blbá moucha málem dostala až do mých plic, jak můžu s tím svým hradem na tlamě ovlivnit přenos viru od cizích lidí?** Tak jsem se do ní vysmrkala a vyhodila ji. O ušití dalších roušek jsem raději poprosila zkušenější švadlenky. Hurá na úkol 93 – cyklovýlet.

*Lea Prusková-Lea,
TOM Čmoudík, Ostrava*

Potěšil, pobavil. Prostě perfektní úkol!

Hořcová výzva mi mi v této virové době jako správná provokace osvěžila krev. Jsem zřejmě nejstarším účastníkem této aktivity. Jsem za ni vděčný všem, kdo přiložili ruku k dílu.

Mám rád výzvy. Když jsem si přečetl dané úkoly, střídavě jsem se smál a střídavě se mračil. To podle toho, co ten který úkol v sobě skrývá. Třebas SEDLEH! Jednoho rána jsem do toho šel - a při tom patnáctém jsem dostal křeče a musel jsme snídaní posunout o hodinu.

Na další úkol - PŘEDMĚTY OD P - jsem šel fikaně. Navrhl jsem jedné kamarádce, že jí poponesu ke krbu. To bylo hned věci začínajících na P, jen si to spočítejte: **Přiložil jsem Poleno, Podpalovač, Papír k ní na Podlahu. Nabídl jsem jí Podnos s Paprikou, Paradajkou, sobě Pivo, jí Poděbradku, přidal Pepř a Podmáslí.** No, rychle to přibíjvalo, ale nakonec jsem kriticky uznal, že tento úkol splněný nemám.

Člověk je mladý, dokud si dokáže hrát. Snad se mi to alespoň trochu povedlo. Určitě budu v té horší čtvrtině pořadí, ale to mi nevadí.

Děkuji za hru, nápady...a co dát příště třeba kolíček na ucho nebo držet ruku nad hlavou...?

*Václav Hrobský-Nezmar,
TOM Kamarádi, Pacov*

Otužilec

Je tady další den té sadistické výzvy, která mě nutí mučit mé teplomilné tělo. Vlezu si do vany. Část mozku se mě snaží přesvědčit, že jsou i jiné, méně studené úkoly. A druhá část mozku se mě ptá, proč radši nejdu a nerozdělávám oheň. Otočím tím děsivě modrým kohoutkem. Tak počítám raz, dva tři a... Jak **chladnokrevný** musí být ten, kdo tento úkol vymýšlel.

*Petr Blahuš -Sympaták,
TOM Otrokovice*

Citrón

Kvůli Hořcové výzvě jsem musela sníst kyselej citrón. Oloupala jsem si ho a nakrájela, pak jsem ho snědla. Byl ale opravdu hroozně kyselej, ale bavilo mě to moc a dělala jsem to ráda pro Hořcovou výzvu. Druhý den jsem ho chtěla sníst znova. A pak už jsem s tím další dny nechtěla přestat.

*Adrianka Dorotíková-Áda,
TOM Stopaři, Kovářská*

Na pulce přes plot

Nalézt žabičku a pulce je v dnešní době docela problém. Přemýšlel jsem jak na to, byl jsem zrovna na zahradě, když tu jsem uslyšel kuňkání žabiček. Pozorně jsem poslouchal, odkud to přichází. Zjistil jsem, že to jde od sousedů, kteří mají rybníček na zahradě. Dovolil jsem se, jestli se tam můžu jít podívat. Protože nemůžu ke starším lidem v rámci karantény chodit, tak jsem lezl přes plot. Vydaná námaha se vyplatila. V rybníčku na mě čekala žabička a čtyři pulci. Žabička se mi nechala pohladit. Byl to skvělý zážitek.

*Michal Palacký-Myš,
TOM Ještěrky, Nový Jičín*

Zapal oheň, uvař bramboračku na ohni.

Rodinka, kde tři členky plní úkoly. Nejprve jsme si poctivě nakradly dřevo v našem jediném lesíku, **což se běžně nesmí** a potom, po tři dny na zahradě na ohni vařily bramboračku. To je tady v okolí úplně neslýchané a **všichni sousedi a možná i celá vesnice si asi myslí, že jsme neplatíci plynu.**

*Magdalena Wyatt-Majdy,
TOM Třícítka a Dvojka*

Vejce konečně v lahvi

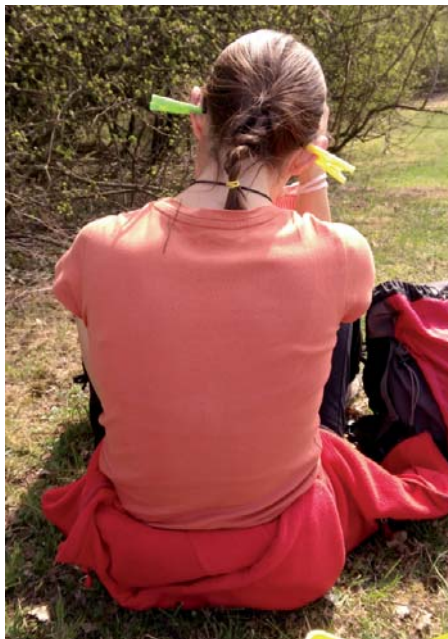
Jak dostat vejce teoreticky do láhve jsem věděl hned, praxe byla mnohem horší. Zkoušel jsem různé figle, **vejce i hrdlo jsem mazal sádlem**, kupoval jsem různé druhy a velikosti vajec. A pak se to konečně stalo. Stále jsem čekal, že se zase část bílku oddělí nebo vejce praskne. Závěr: **snědli jsme 20 vajec a strávili jsme s tím pět večerů.**

*Jakub Šantora-Bohr,
TOM Skřítci,*

Čarodějnice

Prvního května koukám na Hořcovou výzvu. Hurá, úkol čarodějnice za čtyřbody. Řekl jsem si, že to bude brnkačka. Jen jsem si to přečetl, brala mě hanba, a to jsem ještě ani nevyšel ven. Na ulici jsem si dal mezi nohy metlu a běhal. Dvakrát jsem proběhl ulici a vidělo mě asi 6 lidí a **jedna paní na mě mávala přes plot**. Byl to trapas, ale zároveň strašná sranda. Oddech jsem si, že je 15 minut za mnou.

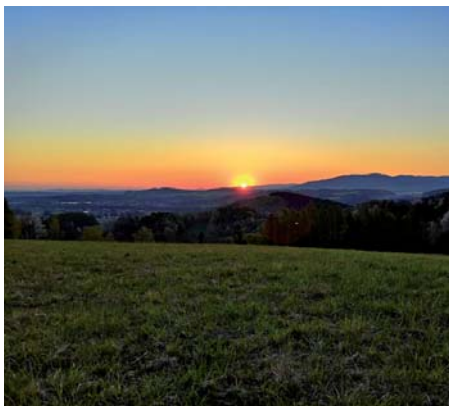
*Zikmund-Šimon-Šimon,
TOM Zálesák*

Potápník

Nejlepší úkol byl Potápník. Já jsem ale nemohla do jablka kousat, protože se mi právě viklají zuby, tak jsem ve vodě měla kompotované broskve a okurky. Byla to fakt sranda, protože broskve neplavaly jako jablka, ale byly úplně na dně – to bylo opravdu hodně těžké je vylovit.

*Abigail Wyatt-Abi,
TOM Třícítka a Dvojka*

Přespávačka

Že bude přespání pod širákem tak složitý úkol, jsem ani netušila. Dorazili jsme na místo, pozorovali souhvězdí a rozhodli se jít spát. Naivní představa. Celou noc oči na stopkách, každé šustnutí vám připadá jako divočák, takže spánek maximálně půl hodiny. Dožili jsme se krásného, ranního východu slunce a válení v rose. Díky Hořcové výzvě za spoustu nových zážitků!

*Petra Vyvialová-Kobylka,
TOM Žlutý kvítek*

V okně!

Díky Hořcové výzvě jsem zažila spoustu legrace a fajn momentů. Ovšem je jeden unikátní, o němž bych teď chtěla mluvit. Hned 1. dubna jsem nadšeně začala plnit úkol 86., vyrobila jsem si hořec a vyvěsila ho do okna. Pár dní na to jsem potkala souseda a on se mne vyptával, co že to mám v okně, že si se ženou lámali hlavu, co to může znamenat. Potěšilo mne to a s nadšením jsem vyprávěla o super soustěži, do které se můj oddíl zapojil.

*Karolína Schejbalová-Oják
TOM Vejři, Lovosice*

Kostka

Říkám si „párkrát hodím kostkou, padnou tři stejná čísla a můžu jít ven sekat trávu“. Jak už to bývá, když člověk moc chce, nejde to. Házím stokrát, dvěstkrát a uplyne nejmíň půl hodiny, než padne třikrát trojka. Rezignovaně dávám kostku pětileté dceři. Tři hody, tři pětky. Netřeba komentář.

*Vladimír Peter- Pavouk,
TOM Sihasapa*

Hořcová výzva = manžel si myslí, že jsem úplný blázen.

To je tak, když plníte najednou den v pyžamu a půjčíte si od osmiletého syna župan, přitom plníte výzvu ponožky na rukách, vaříte oběd, do toho pracujete na PC a ať se děje cokoliv, můžete se pohybovat pouze po patnácti papírech. Velký jarní úklid v této podobě je jako z jiné planety. Prý nejsem normální!

*Veronika Klimešová-Ta Nenápadná,
TOM Skorci, Vsetín*

Díky za společnou legraci!

Když si jdete každou hodinu chrstnout hrnek vody na hlavu. Když podobně políváte svého muže na výletě z lahve od vína, protože je týden bez PETek. Když se výprava do sklepa o dvě patra níž pro vajíčka k sobotní snídani promění ve sportovní výkon, protože lezete po dvou papírech a zem je přeci láva.

Pak teprve hrajete Hořcovou výzvu!

*Lucie Mičová-Porodíčichmálovýrostlá,
TOM Robinsoni, Poděbrady*

Župánkový den

V noci se mi zdálo, že nemůžu pohnout s nohama. Když jsem se ráno probudil, zjistil jsem, že to není sen, ale skutečnost. Nakonec ale stejně vstanu, protože musím. Takhle to dopadne, když se hecnu a po měsíci domácího vězení splním kol č. 82 letošní Hořcové výzvy a uběhnu 7 km.

Nebo třeba, když si vymyslím, že budu mít župánkový den, tak se Janě zdá, že je optimální počasí, abych absolvoval 1 km chůze pozpátku. No, moc se mi nechce... **Přece nebudu chodit po venku v županu.** Ale žena je neodbytná. Venku je pod mrakem, občas skápně, nikdo tam nebudě. Vyrážíme kolem zahrádkářských kolonií, kousek lesem a pak zpátky k domu. To byste nevěřili, kolik lidí je na zahrádkách v takovém počasí!

Jsou ale i úkoly při jejichž plnění se nemusím cítit trapně nebo zničeně. Třeba taková mandala. Myslím, že se nám fakt povedla a hodně jsme si to užili.

Hořcová výzva je prima počin, ověřil jsem si, že zdaleka ještě nepatřím do starého železa.

Zdeněk Rolinc-Náčelník,
TOM Pawnee

Šest týdnů za „blázna“ aneb Hořcová výzva 2020

Že vyrazíte do lesa tvořit mandalu, to ještě lidem vysvětlíte. Stejně jako, že jste se rozhodli se otužovat pod studenou vodou. U něčeho ale žádné vysvětlování nemá cenu. Třeba, když jíte citrón či vstáváte o víkend v pět hodin ráno a jdete fotit východ slunce. Ruku na srdce, jak vysvětlíte nezasvěcenému, proč chodíte s oblečením naruby dokola okolo stromu a během toho odhadujete čas?

Jenže co si budeme povídat. Pokud váš oddíl atakuje přední pozice tabulky, nemáte čas ani energii něco vysvětlovat. Zkrátka to teď přes měsíc dělat budete!

Hořcová výzva prostě táhne. Náš oddíl ji plní už druhý rok a na některé členy to má skoro až neblahé účinky. Z naprosto mírumilovných lidí se stávají drábové, kteří vás bombardují dotazy typu *Proč ještě nemáš splněný úkol 17?*

Ale stejně vás to baví, jinak byste to nedělali. Výzva totiž představuje šest týdnů zábavy, na kterou se ještě několik měsíců, ba let vzpomíná. Už teď se těšíme na další výzvu za dva roky.

Tomáš Bíba-Bibas,
Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem

Bráchovy ponožky

Ahoj, jsem Sofinka a jsem z oddílu TOM S.T.A.N. Nejvíce mě bavilo, jak jsme hledala patnáct druhů rostlin a stavění domečku z karet. A nejhorší úkol byl mít na ruce dvě hodiny ponožky. A proč to bylo nejhorší? **Protože byly bráchy a strašně smrděly.** Hořcová výzva je bezva a určitě budeme soutěžit znovu.

Sofie Sekerová-Sofi,
TOM S.T.A.N., Praha

Milá Sofi!

Četl jsem poctivě většinu úkolů Hořcové výzvy a také všechno, co do Tomíka píšete vy, děti. Tvůj příběh mě dojal ze všech nejvíce. Rozhodl jsem se, že ti koupím a pošlu ponožky nové, voňavé a krásné. Buď hodně zdráva a buď ráda tomíčkou.

Tomáš Novotný

Faux pas na stromě

S pětiletou dcerou jsme seděly na stromě uprostřed lesa blízko cyklostezky a po 20 min jsme už nezpívaly jako na začátku. Vtom asi 2 m od nás zastavil cyklista a chtěl se vyčůrat. Směrem k nám. Promluvil jsem, aby nedošlo k faux pas. Chlapík se rychle oblékl, naskočil na kolo a ujel. Měly jsme co dělat, abychom smíchy nespadly ze stromu. Chudák nečekal, že nad ním bude někdo sedět.

Petra Bílá-Peťa,
TOM Průzkumník, Ostrava

Hořcová výzva - co mi dala a co vzala?

Stručně shrnuto – více dala, než vzala. Překonání sama sebe a objevení nečekaných schopností jako např. „fakt jsem těch 7 žabek za sebou dala!“ Pak také motivace dětí k plnění úkolů a sdílení jejich radosti ze splnění další výzvy. Asi nejúsměvnější byl prvomájový den – mlčky v pyžamu na koštěti a s ondatrou.

Kateřina Pořízková-Katka,
TOM Tuří, Olomouc

Mandaly mám ráda

Nazdárek, asi každý máme některé úkoly, ze kterých teda fakt nemáme radost. Ale které vás naopak opravdu baví, nebo bavily? Ať už jste měli radost z jejich plnění nebo z výsledku. Jsem jedno velké ucho! U mě vedou mandaly. Sice jsem svou mandalu dělala za větru, ale i tak to bylo příjemné zpomalení. A druhá radost je, když mi přijdou obrázky mandal od dětí. Tady jich pár příkládám, pro lepší den.

Bára Stuchlíková-Subaru,
TOM Veverk, Brandýs nad Labem

I na osadě hráli

Stavil jsem se za kamarády v jedné chatové osadě, kde jsou shodou okolností také dva malí tomíci. Co mě fakt dostalo: Hořcovou výzvu tam hrála skoro celá osada. Děti, dospělí, prostě všichni. Do Hořcové výzvy o tomícih skoro nic nevěděli. Teď už to ví. Prostě tam mají takové **malé hořcové centrum**, kde vyhláší úkoly a zapojují další lidi do hry. Musel jsem se o to podělit. A při té příležitosti na *skok v Jizeře* doufám, že když jsem tam byl po lýtka a ne jen po kotníky, že se to dá uznat.

Ondra Šejtka,
TOM S.T.A.N., Praha

Brácha šije

Ahoj, vůbec jsem tomu nevěřila, ale dnes se můj mladší bratr naučil šít na asi tak stoletém šlapacím šicím stroji. A povedlo se mu ušít parádní dakotskou tašku!

Mirka Matějková,
TOM Dakoti, Česká Lípa

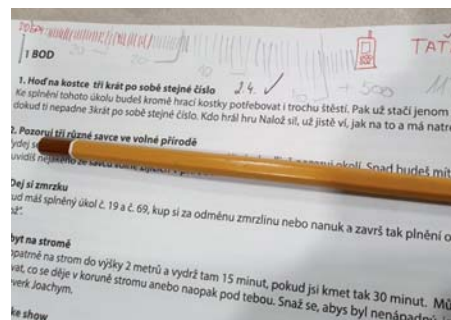
Zakázaná slova

Chci se s vámi podělit o zážitek z plnění úkolu č. 63. Nejlepší na něm je to, že už ho mám za sebou. Nikdy jsem netušil, že jsem schopný udělat za den 1210 dřepů!

Pár poznatků pro ty, co to mají ještě před sebou. Nejsmrtnější je slovo „jo“ a hlavně varianty „no jo“, „to jo“ a obzvlášť „jo, jo, jo“, po kterém většinou následuje plácnutí do čela a hlasité „né“, pak uvědomění si situace a ještě minimálně jedno „né“ už poněkud tišší ... občas i „né, né, né“ po kterém následuje zhroucení k zemi s vědomím toho, co bude následovat.

Jo a bacha hlavně odpoledne na schody, nahoru to jde vcelku dobře, ale dolů ... tam ty nohy tak nějak nefungují a člověk téměř padá k zemi. A protože si nemyslím, že by vás moje fotka nějak extra po tom výkonu potěšila, příkládám alespoň takovou malou statistiku dřepů. Proti tomu výkonu bylo 180 x přejít byt v rámci túry úplná pohodíčka. Hořcové výzvě zdar!

Ondřej Šejtka

Hořcová výzva občas bolí

Takhle dopadla nožička po včerejší jízdě na kole. O pár dní později – tak noha už se zahojila a od zítra začínám trénovat na běh. Snad to dám, a když ne, tak snad přeziji ve zdraví.

Marie Lacinová,
TOM Dakoti, Česká Lípa

Hořcový záprah

Ráno jsem vstala jako ranní ptáče a převlékla se do oblečení naruby. Poté jsem si dala už skoro automaticky rozcvičku, ve které nechyběly sedy-lehy. Po rozcvičce už téměř neodmyslitelná ledová sprcha. Na snídani čaj bez cukru, což mi neva, horší bude to kafe bez medu. A opět budu celý den bez pití, které mohlo být v PETce. Krátká pauzička u držení rovnováhy se zavřenýma očima a hurá pracovat. V tom se ale přeměnila zem na lávu a začal mi zvonit budík, že si musím polít hlavu vodou. To, že mám několik dní v okně hořec, je už jen taková dnešní tečka. Teda alespoň doufám.

Wendy Zavřelová,
TOM Kňouři, Brno

Souboj žabek

Když jdete házet žabky a jedna „menší žabka“ se vám připlete pod nohy. Tahle ještě ke všemu měla svoji osobní orsej. Chvilku mi pózovala, pak se na mě začala mračit ještě víc a nakonec došlo ke srážce ropucha vs. objektiv. Alespoň, že ta čocka foťáku nebyla upatlaná.

Kateřina Bušová,
TOM Zlaté šípy, Valašské Meziříčí

Z lásky k tobě

Šimon plní úkoly po svém. Třeba tento již od začátku výzvy. Jeden den vynechá, a když mamka řekne, ať ještě vydrží den, on odpoví: „Ale mamko, já to dělám z lásky k tobě, ne kvůli bodům“.

Vendula Zámečnicková,
TOM Dakoti, Česká Lípa

Hořcové putování

Slunce se přehouplo přes horizont a já se vydal na tu dlouhou pouť za dobrodružstvím. Než jsem se ale nechal zcela pohltit nespoutanou divočinou vyválel jsem se v rose. Hned ze začátku putování jsem splnil úkol pozorování volně žijící zvěře – brzo po ránu je vcelku v hojném počtu k vidění.

Putování jsem zahájil přechodem údolí. Rychlé klesání z 800 m do údolí 650 m a v těsné blízkosti zurčícího potoku opět na kopeček 850 m. Rozcvičku jsem měl tedy vydatnou. Pak jsem se pohyboval divočinou po vrstevnici. Ale věřte, že pohyb divokou přírodou nebyl tak jednoduchý, jak

by se mohlo zdát. Divoká horská příroda je tak prošpikovaná přibližovacími dřevařskými cestičkami, že jsem je křížil co pět minut. Potkával jsem lidskou rukou vytvořená koryta k odvodňování mokřin, ale i lesy strašidelné a husté. Podíval jsem se do míst, kde jsem nikdy nebyl.

Na vrcholu Medvědí skály jsem pojedl jako „Hrnkojed“. Hrněk po dobrém jídle jsem naplnil dobrou kávou a nakonec jsem svá ústa svažil dobrou vodou, kterou jsem vyplachoval „Hrnkojedův“ hrnec. Třináctikilometrovou trasu jsem ukončil na vrcholu Lesenské pláně.

Tady jsem využil posed k polednímu odpočinku a také k popovídání s klíštětem. Hořcové výzvě zdar a viru zmar.

Jirka Černer,
TOM Stopař, Jirkov

Excelence

Dneska jsem plnila každou hodinu vylosovaný úkol. Začalo to hezky, kolegům v práci jsem ráno hodinu říkala „Vaše excelence“, pak jsem se párkrát zatočila kolem své osy a kolegyně se potom ještě pár minut točili kolem mě. Dál jsem jim třikrát zabučela a smála se 10 vteřin jako blázen. Jak začala stoupat venkovní teplota, tak jsem si převlékla triko a zatleskala jsem si a na cestu z práce domů jsem si vyčistila zuby. Doma byla malá rozcvička v podobě dřepů a zakončila jsem to procházením skrz troje dveře, což v garsonce nebyl zrovna lehký úkol. Musela jsem vyjít až před barák. A mimo tyto úkoly jsem ještě snědla celý citrón.

Ráďa Vaňurová,
TOM Vltavský paprsek, Kralupy n. Vlt.

Postel? Zbytečnost!

Pod širým nebem se spalo dobře, asi prodám postele. Holky si to moc užily, veliké díky, Hořcová výzvo! Užily jsme si krásné chvíle při plnění úkolů.

Hana Veselá

HOŘCOVÁ VÝZVA

Na tento moment jsem se těšila,
chybělo mi, jak jsem úlohy do Hořcové výzvy řešila.
Naděje je to tu zas,
všech toniků přejí, ať zlomí vaz!

Myslela jsem si, že tu nuda v karanténě nepřežijí,
ale i po 300 dnech stále žijí.
Úkolů mám zatím velmi málo,
tak hlavně, aby se to číslo zvedalo.

Jaro, doba pylu a květín,
Co?! Přidali nové úlohy?! Už letím!
Pozdravy přeje Kanaska,
hlavní je zdraví, štěstí a láska.

HOŘCOVÁ VÝZVA 2020

Výzvo, prosím, zůstaň chvíli,
ještě jsem nejedla z hrnku.
Neodcházej, mám tě ráda,
vždyť jsi tu jen kousek jara.
Každý TOMík zapojený
věří, že poslední letos není!
Běhá, skáče, co to jde,
jen ať body nabere
-do osudné neděle.
U každého plnění
se náramně pobaví.
Jo, hořcová výzva,
po te' nezbude nám v srdci jizva.
Patří ti obrovské díky,
za nádherné okamžiky!

Anna Janotová
TOM 142 Otrokovice

Pohled na Palác šlechticů (uprostřed), sídlo Etnografického ústavu, cca 1900
The Palace of the Nobility (in the centre), now the Ethnographic Institute of the Moravian Museum, ca 1900
Foto: neznámý autor (unknown author)
Fotoarchiv Etnografického ústavu MZM, FA 12661

Přišlo jarní období
všechno kvete, slunce žárí,
já jsem myju nádoby
a ztoulám jak se guláš vaří.
Každý správný tomík si totiž
vzpomíná,
že Hořcová výzva zas v dubnu
začíná!

Alena Robličková
TOM Delfin (408) Brno

Hořcová výzva
Asociace má vždy na jaře dobrý
nápad,
a všichni po něm začnou pátrat.
Jeden chytrý tomík ho našel
a na klubovnu hned zašel.
Tam hned začal vykřikovat,
Hořcová výzva tu musíme hrát.
A tak všichni hrajme,
na virus vyzrajeme!

Agáta Hronková
TOM Kamarádi Pacov

VZKAZ KORONAVIRU

s koncem zimy já k vám přišel
málo o letě jsem mluvil,
i když jsem pro vás měl mnoho plánů,
dávám je vám pro letě mluvit.

Já jsem TOMík, ať jen vždy vědět
jste mě vždy byli ať už povědět,
me, me, me, my se radíme
my si má letě navzájem.

Byť o letě mám mnoho radost
společně s vámi jsem radost,
ale my, TOMíci, hořcovou výzvu plníme
a přitom na letě, mluvíme, mluvíme, mluvíme.

SEDLČANY

První písemná zmínka o městě pochází z roku 1057. Původně
trhová ves patřila na počátku 14. století Rožmberkům, kteří zde
provozovali zlaté doly. Za vlády Karla IV. bylo město vráceno králi.
V roce 1580 Sedlčany získal Jakub Krčín z Ječína, od 17. století
držel panství Lobkovitžové. V roce 1766 se v Třebních u Sedlčan
narodil pozdější polní maršál rakouské armády Jan Josef Václav
hrabě Radecký z Radče.

Vedení naše rozvíjí,
posílám vám posílám,
všechno těže vírové,
vždy (H) výzva táhne nadhled.

Zdraví vás oddíl Jeleni,
konkrétně jeden Tomík,
co z jara trošku zmatení,
roužkem si tak, navlík.

Kosi, o. Jeleni

Vydáno v roce 2019

© Vydavatelství Jan R. R. R.
tel: 602 443 403, www.rich.cz
Distribuce: dle dohody s vydavatelem
Design: Hana Prokopová
h.prokopova@9644@gmail.com

3263

TOMEČEK
TOMÁŠ NOVOTNÝ
PALÁČEK HOŘCOVÁ
ROZTOKY

25263

AHOJ JÁ JSEM TERKA
JSEM VELKÝ ČIPERKA
POSKAKUJU JAKO KONÍK
ALE JSEM VELKÝ KONÍK
MILUJU JARO
A TAK JARU
HOŘCOVÁ VÝZVA JE SUK
POHLED POSÍLAM AZ NA
KONEC.

TERKA ŠEITKOVÁ

JÁ JSEM MALÝ KUBÍK
ALE VELKÝ TOMÍK
HOŘCOVOU VÝZVU TU MÁM RÁD
A JSEM DOBRÝ KAMARÁD
VŽDY KDYŽ LEŽU Z POSTELE
JARO VÍTA MĚ VESELE

KUBÍK ŠEITKA

JE TU VIRUS VÁŽENÍ, NADĚJE MÁME ŠANCE!
MUSÍTE SI DĚTÍČKY, ZAKRÝT ROUŠKOU DĚTÍČKY
TOMÍČCI JSOU NEBOJLIVÍ, ZVLAŠŤA ŠCHÖZEN
ONLAWOVÉ!
NAŠE VÝZVA HOŘCOVÁ, RADOSTI NÁM NADĚLA,
JARO HEZKY OSLAUVÍTE, KORONU SŠ
NEBOJÍME.

ONDRA ŠEITKA

Klubovna se klube

Náš oddíl Ještěrky musel zrušit dubnovou brigádu na Broumově a květnové splutí Berounky. Nezaháleli jsme ale a volný čas věnovali nejen bezvadné Hořcové výzvě, ale také opravám klubovny. Tu máme v nájmu od města Jesenice od února letošního roku.

Jedná se o objekt před rekonstrukcí, a tak jsme dělali novou podlahovou stěrku a nyní jsou obě místnosti čerstvě vymalovány. První bude sloužit jako šatna, uskladnění her a oddílového vybavení a pod oknem „dětský koutek“ pro nejmenší členy. Zde jsme si dovolili použít několik různých odstínů malby. Druhá místnost, kde budeme zasedat, připravovat hry a akce, je vymalována o něco střízlivěji. Vystačili jsme si s bílou a žlutou.

Nyní nás čeká ještě položit PVC a koberec, zprovoznit zářivky, vše umýt, nastěhovat nábytek a můžeme klubovnu slavnostně otevřít. Závěrem děkujeme ústředí asociace za finanční podporu, bez níž bychom tyto práce stěží uskutečnili.

Vítek Procházka
TOM Ještěrky, Jesenice

VZPOMÍNKOVÝ VANDR

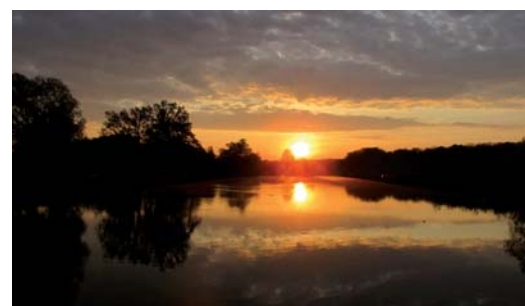
Karanténa se konečně uvolnila, počasí vypadalo slibně, a tak mohla rada starších z TOM Rosomák vyrazit na dlouho odkládaný vandr. Touto výpravou jsme chtěli především vzdát hold a vzpomenout na gurua našeho mládí, zpěváka, textaře, kytaristu, kreslíře a celoživotního trampa Honzu Vyčítala, který v březnu odešel na svůj poslední vandr.

Jeho oblíbené Plzeňsko jsme vyměnili za bližší Roverky a do skal a lesů se přiblížili namísto americkým Willysem ruským Gazem. Ten jsme nazvali podle jednoho z mnoha Vyčítalových hitů Pivní džíp. Navíc padlo rozhodnutí, že vyjedeme stylově s usárnama, které normálně doma odpočívají již v zaslouženém důchodu.

Během víkendu jsme zplna hrdla přezpívali veškerý Vyčítalův repertoár, na který jsme si vzpomněli. Večer při ohni koloval sešit plný jeho specifických vtipů, předčítaly se povídky a vzpomínalo na nezapomenutelné koncerty. Vrátili jsme se po víkendu plní nadšení a v myslích o pár desítek let mladší. Děkujeme za vše a vzpomínáme.

Štěpán Vacula-Sahila,
TOM Rosomák, Brandýs nad Labem

V jednotě je síla!

To řekl už Prokop Holý a to mi také vytanulo na mysli při zahajování letošní Hořcové výzvy. Zahájili jsme ji poněkud vlašně. Přihlásilo se nás dvacet čtyři, čtrnáct dětí, sedm kmetů a tři super kmeti. Považte, nad padesát let!

Ono soupeřit s náctiletou mládeží není zrovna jednoduché. Po druhé sérii úkolů nás výzva doslova pohltila. Opět šlo všechno stranou, domácí práce a podobně. A to nejen v naší rodině. Pomocí aplikace WhatsApp jsme byli denně všichni ve spojení. Hlásili jsme si splnění úkolů, rady a pokyny, jak na co jít, kde se dá co pozorovat. S pulci byl ze začátku velký problém. Nakonec jsme je objevili v rybníku u Úštěka. Odpadků je (bohužel) všude spousta, nasbírali jsme tedy většinou „i přes limit“. Denně bylo ve skupině na dvě stě zpráv.

Na Hopova slova o vzácnosti sledování netopýrů v přírodě jsem si vzpomněl, když jsem na terase v klubovně popíjel koktejl a pozoroval dvacítku netopýrů poletujících ve vzduchu a lovících hmyz.

Jedním z nejobtížnějších úkolů (**běhy nepočítám, ty jsem vyškrtnul hned**) bylo jistě putování „mimo stezky“. Udělal jsem prostě čáru třináct kilometrů od Roudnice a potom jsme šli zpátky. Děs. Pole, zarostlé lesy, třikrát brodit potok a dalo nám to skoro dvacet kilometrů. Ani „turistické značky“ nebyly tak hrozné. Nachodili jsme skoro dvacet tři kilometry, ale po slušných cestách.

Uvolněním coronavirových opatření se spustila lavina společných plnění úkolů. Jako za starých časů, tedy předloni. Vaření polévky na ohni v klubovně, spaní pod širákem, v klubovně. Neúnavná instruktorka Veronika pomáhala nejen malým dětem, ale nám všem. Náladou, povzbuzováním či nadšením. Schvalovač Hoďas

měl také plné ruce práce, zejména v posledních dnech. Na sledování souhvězdí jsme si sami netroufali, proto jsme pozvali amatérského astronoma z našeho města. Ten donesl pořádný dalekohled a souhvězdí nám ukázal. Body s potměnkem jen naskakovaly. Našli jsme skvělého člověka, se kterým jsme domluvili další sledování souhvězdí.

Výzvou doslova žili i rodiče našich dětí. To nadšení a píle všech byly úžasné. Já sám jsem si řekl, že splním osmdesát úkolů a mám vystaráno. Nakonec jsem jich splnil sto tři a chybí mi jen odznak sportovce. Na kolena ale nemůžu ještě dnes.

Velké poděkování a obdiv si zaslouží všichni organizátoři, celý tým Hopových kamarádů a pomocníků. Bylo to opět šest skvělých týdnů. Máme spoustu fotek,

spoustu videí, komiksy, básničky a hlavně zážitky. Díky, Hope a klobouk dolů před všemi, kdo Hořcovou výzvu letos letos připravili. Laťka je neuvěřitelně vysoko.

Vratislav Florián – Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem

aneb jak zábavnou formou týrat svoje dítě

Zrovna když jsem doma plakala nad úbytkem nápadů „co doma s dětmi v karanténě“, přišla jako blesk z čistého nebe Hořcová výzva. Sto úkolů jak zabavit sebe a děti, jak zaplnit plno volného času. Přesně to pravé, na co jsem čekala. Zapojila jsem našeho pětiletého Vojtu, který je pro mě velkou nadějí jako budoucí tomík.

Zprvu jsem předpokládala, že vzhledem ke svému věku zvládne pouze pár úkolů. Protože co mně se zdálo zábavné, lehké a zajímavé, jemu se jevílo trapné, těžké a nudné. Jak šel čas, začala nám fandit celá rodina. Počet splněných úkolů naskakoval jako úroky na exekuci dlužníka. Reakce typu „No, ty mu dáváš!“, „Teda ty ho utýráš!“ se staly běžnou součástí naší komunikace s okolním světem.

Naprosto chápu, že byl Vojta dost naštvaný a mohl se cítit být i šikanován, když si musel sám vyprat, vyžehlit, nedobrovolně se sprchovat ledovou vodou a zároveň v ní dvě minuty stát. Jistě oprávněně plakal, když chodil celý den v pyžamu a nemohl kvůli tomu ven (stejně ten den i přes současné poměry výjimečně přšelo).

Uznávám, že chůze mezi kopřivami podél potoka nebyla nic moc a nosit ponožky na rukou bylo opravdu pošahané. Rozumím i tomu, že držet se dvě minuty kolem stromu bolí a mýt nádobí v ruce je otrava. K překvapení nás všech ho bavily

ruční práce, jako šití, vaření, pečení, sázení semínek, tvoření mandaly a hořce.

Ale to nejkrásnější se vždy dostavilo potom. Když si sám potvrdzoval splněný úkol a sledoval naskakující body, byl po každé šťastný a já pyšná máma.

Co na tom, že ještě neumí vyslovit souhlásky „r“ a „ř“ a správně si čistit zuby. Hořcovou výzvou mi dokázal, že je v něm mnohem víc. To je přesně posláním této hry. Dokázat sám sobě, že mám na víc, než jen ovládat počítač a mobil. Obejít se bez techniky, zapojit hlavu, ruce, nohy, vyrazit ven, vzít si křídly, pastelky, jehlu, dalekohled, mapu, dívat se kolem sebe. To nám všem Hořcová výzva umožnila i v této nelehké době. I ten pocit, že člověk někam patří, když se v době karantény nemůže stýkat s přáteli a rodinou, je uspokojující.

Při pohledu na modrý hořec, který Vojta každý den držel v ruce, jsem začala nostalgicky vzpomínat na Údolí srnek, Klučanku a Dědov. Všechny vzpomínky, které se v mé hlavě drží již přes 20 let, se intenzivně vynořily na povrch a jsem šťastná. Doufám, že jednou takhle bude šťastný i můj syn a za 20 let také bude vzpomínat, jak ho maminka týrala Hořcovou výzvou, díky níž začala jeho tomíkovská éra.

*Zdraví „Bejvalá chippewanda“
Petra Toušová, dnes Uhrinová*

Beskydská smůla aneb Číňanovy vzdechy

Zápisky z oddílové kroniky nám na na výzvu redakce zaslala nestorka poděbradských Robinsonů Zdeňka Sisi Formánková. Autorkami zápisků jsou Eva Zákostelecká a právě Zdeňka Formánková. Stanový tábor v Beskydech se konal v roce 1968, šelšy se na něm Setonovy kluby – Robinsoni, Jiskry a Vagonkáři.

1. Jedeme!

Ono se napíše – jedeme. Ale ty počátky! Jak to vypadá, když se nechá všechno na poslední chvíli a vstává se půl hodiny před odjezdem vlaku, nám všem názorně předvedla naše milá a milovaná Sisinka. O půl deváté ráno byl u ní mírný zmatek nad zmatek. Řekne-li se totiž: *ve tři čtvrtě na devět na nádraží* a přijde-li vás někdo vzbudit ve čtvrt na devět, to není žádná legrace. Zvláště, jak je již podotknuto, není-li všechno spakováno a čeká-li vás zabalit 5 plechů koláčů. Vše se ale stihlo za velkého rámusu, pobíhání, křepčení. Stačilo se ještě uvítat vyprovázející, vyhnout se navzájem v předsíni, která zřejmě nebyla budována pro tak gigantické podniky. Na nádraží se doběhlo včas pod zrakem pečlivé maminky Bobra, která to vše pozorovala z nadhledu třetího patra, za doprovodu množství lidí, jejichž výčet by zabral celou stránku. A to prosím bez titulů.

Na nádraží jsme se šli bohudík všichni, nikdo nezaspal, ba dokonce ani Bobr, který den před tím o sobě prohlašoval, že přiběhne na poslední chvíli jako pan Hruška. Nutno podotknouti, že pan Hruška chytil vlak originálním způsobem za poslední nárazník, ověšen ranečky a baťohy a co nejdůležitější, v krátkých kalhotách, kteréžto by Bobrovi jistě náramně slušely.

Nasedání do vlaku činilo menší potíže. Dveře a uličky vagonů nebyly přizpůsobené

ny rozměrům našich zavazadel a tyčí. Než se vše srovnalo, byli jsme v Kolíně a muselo se už zase pakovat a vystupovat – tedy přestupovat.

Rychlík však nebyl připraven pojmout tak velké množství lidí a už vůbec ne nechtěně vypadající zavazadla, která se snažil vyplivovat i s jejich nosiči. Tak jsme málem ztratili Bobra, kterého paní průvodčí strčila neposlušné mašině do jícnu. Stojíce na jedné noze u prázdných kupat 1. třídy (odkud nás pro změnu zase paní průvodčí vyhodila), jali jsme se bavit. Hovor se zdvojnásobil před Českou Třebovou, kdy k nám měl přistoupit náš nepostradatelný fotograf Robin. Již před Třebovou jsme se dohadovali, jakým zjevem na nás hodlá zapůsobit. Věděli jsme, že to bude něco „uchvancancujícího...“ Robinův poslední model naše očekávání nezklamal, možno říci, že předčil. Zjevil se obtížen různými balíčky, jejichž počet nelze dodnes s určitostí určit a kterým holdují jen praví mastňáci, ale o kterých Robin prohlašoval, že jsou to potřeby na focení a filmování.

2. Účetnictví

Dnes se šlo přes Velké Karlovice, kde měla být pouť. Využito ihned místních atrakcí ke dvěma jízdám na kolotoči a k jinému utrácení našich financí. Historicky zde má být zaznamenán náš střelecký úspěch, který nám vynesl za pouhých 10,- Kčs 2 krabičky sirek a jednu žvýkačku. Tím pádem jsme ušetřili 20 haléřů za zápalky, které bylo v plánu koupit.

- 16 -

Nebyla to však pravda, neboť jsme nebyli tu, ale tam, což značí 2-3 km od místa „tu“.

Tak jsme po prvé okusili more velké kopečky a plnou zátěží.

Z počátku se nám všem šlo dobře. Naším klukům až moc dobře, protože šlepli s „masaryčkou“ na rtech a s batohama na zádech tak rychle, že nás pořád nechávali vzadu.

Jednou se jím to však nevyplatilo. Nepočítali totiž s tím, že Sisi je „sdejší“ a zná tudíž kdejakou skratku a Sisi je chytrácky přesvědčila, že k jezeru se jde pořád rovně, načež po jejich zmizení se zotáčkou se pustila dovést do „mírného“ kopce, o němž Sisi tvrdila, že je skratkou. Do kopce s bagáží se nám moc jít nechtělo, ale věřili jsme, že to opravdu skratka je a ani ve snu nás nemapadlo, že se Sisi tak dalece „pobobřila“ a naučila se od Bobra odhadovat vzdálenosti, takže si dokonce plze skratku s oklikou.

Kluci naši ztrátu zjistili „pravděpodobně“ brzy, protože nás po několika metrech dohonili, nadmášení slostí, jež je nafoukla jak balonky a tak jsme měli do večera co dělat, abychom uvedli balonky zpět do původní podoby našich milých chlapečků. U místa cíle – JEZERA – jsme se usadili s zde nutno zaznamenat příhodu, která

3. Putování o chlebu a marmeládě

A bylo pondělí. A byla první túra-tuříčka. Náš dnešní cíl jsou hranice Slovenska, chata Bumbálka a hřebenovka na Soláň.

Oproti plánu jsme opět vyrazili s dvouhodinovým zpožděním. Za to děkujeme naší menší polovině, tedy klukům, kteří byli obtíženi zátěží, sestávající ze 2 tlumoků, obsahujících chleba a marmeládu. Autobus samozřejmě ujel, a tak se šlo do Karlovic pěšky. Chytili jsme tam autobus na poslední chvíli. Zde byla prokázána moravská ochota. Sisi sháněla bublifuk, a protože pan šofér byl ochoten chvilíčku počkat, běžel Robinek pro bublifuk. Vrátil se se zprávou, že bublifuk mají. Samozřejmě ho nekoupil, a tak běžel pro bublifuk znovu. Tato příhoda, celkem nepatrná,

nás Čecháčky udivila tak, že jsme chtěli, aby pan šofér zastavil u každého obchodu. Nicméně šofér zastavil až na konečné, kde nás vyklopil. Naše celodenní pouť o chlebu a marmeládě začala. S sebou jsme totiž nic jiného neměli. V první etapě jsme zdolali Slovensko a za mírného deště dorazili na Bumbálku. Posilnění chlebem šli jsme hlava nehlava – Třeštík, Vysoká, Benešky, Kotlová a cestou sbírali borůvky. Na Třeštíku byla naše chleboarmeládová strava doplněna rajčaty s brynzou, nad kterou sice kluci ohrnovali nos, ale pak si dali říci. V restauraci jsme si dali slíbené občerstvení. Proto se z Kotlové sešlo z plánované cesty rovnou dolů na Jezerné, kde nás čekala večere. Jaká? Čaj a chleba s marmeládou.

4. V čem se spí

Tuhle mi pohled na cibuli připomněl naše noční prádlo pod stan. Jsou lidé horkokrevní i zimomřiví a podle toho je uzpůsobeno jejich noční odění. Na našem táboře se vyskytovaly oba druhy. Ten první se uložil do tenkého spacáčku v teplákové soupravě, tričku a trenkách, v chladnější době přibíral i kabát. Ten druhý se oblékal do svých triček, svetru a spodniček podstatně déle. To se stan celý otrásal a v batohu zbyl jen ručník a mýdlo, za to měl teplo vždy v zásobě a mohl i větrat. Nikdo by nevěřil, co v takové chladné noci dokáže docela obyčejný svetřík, jindy opovrhlivě ponechávaný bokem. Jak člověk zajásá, najde-li ve své batožině ještě něco, co se dá ještě obléci. Taková věc je pak hýčkána, hlazena, čištěna, pečlivě srovnána a vůbec se jí prokazují všelijaké pocity.

5. Jak, čím a co se jedlo

Jak? Dobře

Čím? Lžící

Co? Jídlo

Nejzajímavější věcí na táboře je tedy vaření. Tedy nejprve se musí určit místo pro zásoby. Dále se musí určit vrchní kuchař, který dohlíží na vaření, rozděljuje porce a ochutnává. Pravidelně před obědem vypukl panický zmatek, co vůbec vařit. Náš jídelníček byl pestrý, ale kotlík malý a tak se mnohdy muselo vařit na 2x, zvláště kaše. Chybou a zlomyslností kotlíku nebylo jen to, že byl malý, že se rád připaloval a za pomoci třínožky převrhoval, ale také to, že se nerad myl. To bylo vždy křiků a dohadů, zda se půjde umýt a s kým. Obyčejně jej musel zkrátit a vydrbat buď některý z podřízených kuchaře nebo milá Eminka. Okolo vaření se muselo totiž vždy motat 7 lidí. A tak jsme se krásně dohodli. Jeden den prvních sedm, druhý den sedm prvních. Jeden obstarával dřevo, jehož plynulý a neustálý přísun vyžadoval ohýnek, rovněž velmi škodolibý. Nestačilo mu jen dřevo, polykal i vlasy, řasy a občas nějaký pamlssek v podobě svetru. Druhý člen naší výpravy pak přinese-

né dřevo vkládal ohýnku do tlamičky pod kotlík, třetí člen výpravy hlídal třínožku, čtvrtý člen kotlík, pátý člen nosil potraviny, šestý člen tyto potraviny zpracovával a sedmý člen byl vrchní kuchař, o jehož práci jsme se již zmínili. Prostranství, na kterém se vařilo, bylo v okruhu 1 km rezervováno pro přípravu a správné rozložení potravin, aby se nemohlo stát, že se cukr splete se solí. Cukr byl tedy vždy ukládán na sever od ohně ve vzdálenosti 50 m a sůl směrem na jih ve vzdálenosti 30 m. Jistě pochopíte, že na přihrávku potravin do kotlíku jsme potřebovali dobré sprintéry. Chleba se kladl vždy k východu. Jednou byl tak škodolibý, že si odskočil na západ, což se mu ovšem nevyplatilo. Pořádková služba, nenalezla chleba na svém místě, zalezla do stanu a tak chlebiček zůstal venku a byl řádně vytřestán. Nejenom že byla v noci zima, ale lilo! A tak jsme ráno našli ubožáčka zmoklého jako kuře.

Smilovali jsme se nad ním s prohlášením, že mu přece nemůžeme udělat další zlomyslnost a sníst ho. A tak byl po celý den hýčkán, zahříván sluncem i ohněm, doslova vyuzen. Večer se pak za náramného mlaskotu zkonsumoval.

Zdeňka Formánková-Sisi

Pitná voda na Kusalínu

S nástupem jara se rozjela i třetí, poslední etapa zprovoznění vrtu pitné vody na Kusalínu. Po přípravných pracích v první etapě, kdy jsme přesouvali kůlnu na náradí a dřevo a ořezávali rizikové stromy na místě budoucí malé vodárny, jsme v druhé etapě úspěšně zprovoznili samotný vodní vrt. Nyní se buduje v rámci třetí etapy šachtice a zázemí zdroje pitné vody.

Práce probíhají v nepřístupném terénu za poměrně složitých technických podmínek v závislosti na počasí. Držte nám palce, ať vše dobře dopadne.

*Jiří Homolka,
správce Kusalína*

Pochod za hastrmanem Račou

Pohádkový pochod za hastrmanem Račou pořádáme každoročně. I letos měl velký úspěch, přišlo na něj 400 účastníků. Příprava na pochod byla dost náročná. Dva dny jsem chystala a zajišťovala všechny kostýmy, hry, razítka, startovní a pamětní listy. Pro pohádkové postavičky bylo zapotřebí uvařit svařák na zahřátí i vytisknout rozpis, kde kdo má stát. Takový itinerář byl nutný, na trase bylo na 30 pořadatelů, spolupracovalo i naše městské kulturní středisko.

Stála jsem až kousek od cíle s malou mořskou vílou. Ta seděla v modré lastuře a dětem dávala razítka a sladkou odměnu za chytání rybiček. V cíli pak členky z Klubu českých turistů vydávaly pamětní listy a sladkou odměnu pro děti. Největší úspěch měly hrníčkové chůdy, na hřišti byla totiž obrovská kaluž, a tak si do ní děti na chůdách zamířily.

Pochod se vydařil a moc děkuji všem, co nám s jeho pořádáním pomohli.

*Hana Paňáková,
TOM Kamínek, Chropyně*

KAMÍNKOVÁNÍ

Chcete udělat něco jen tak pro radost? Něco vytvořit a předat radost dál? Náš oddíl narazil na sociální síti na krásnou hru **kamínkování**. Kdo jiný než Kamínci by měl tento nápad rozšířit po našem městě?

O co se jedná? Stačí nasbírat hladké kamínky vhodné na malování a můžete začít. Fantazii se meze nekladou. Je jedno,

jestli namalujete prosté sluníčko, domeček nebo nějaké složitější dílo. Na druhou stranu kamínku napište poštovní směrovací číslo a označení skupiny Facebooku – Kamínky. V této skupině pak můžete sledovat putování svých výtvorů.

Jak postupovat, když při procházce nebo na výletě najdete nějaký cizí malovaný kamínek? Pokud máte možnost, vyfotěte ho z obou stran a vložte do skupiny na FB – Kamínky. Napište místo nálezů a připište PSČ z nalezeného kamínku. Pokud tuto možnost nemáte, nechte si ho alespoň na památku.

Věřím, že malovaný, ale neobyčejný kamínek udělá radost všem. Neváhejte a vezměte své ratolesti na procházku a dívejte se bedlivě kolem sebe!

*Martina Pečinková,
TOM Kamínek, Chropyně*

PACOVŠTÍ TOMÍCI

V ÉŘE POKORONOVIROVÉ

Začátek března jsme trávili na jarních prázdninách uprostřed šumavských lesů. Zprávy o blížícím se viru k nám tak nedolehly a o tom, co se děje, jsme se došli vlastně jen náhodou. Vraceli jsme se z běžek od hranic z Knížecích plání na chalupu a stavili jsme se v hospodě na čaj. Paní hostinská se děti zeptala, jak jsou spokojené, že nemusí do školy. Většina koukala vykuleně a až po vysvětlení jim vše došlo. Tábor jsme za hodně dobrých sněhových podmínek dokončili v naprostém zdraví a pohodě. A tím vlastně skončila klasická oddílová činnost na hezkých pár týdnů. Stejně jako zavřely hospody, muzea a zamrzly další lidské aktivity normální doby.

Nastal čas trávení všeho volna doma u televize, počítače, škola probíhala jen na dálku. Naštěstí tu bylo pro mnohé z nás plnění Hořcové výzvy. Naše nabídka pomoci při roznašení roušek, či nákupů byla odmítnuta, a tak byl vlastně skoro úplný oddílový klid. Pak to začalo! Nejprve dva

lidi, pak deset a jelikož nejsme příliš významací plnění zakázů, tak část oddílu začala opět fungovat.

Vybíli jsme celou základnou Pastouška, za krásného počasí jsme spluli Želivku a zvládli jsme při tom i dodržovat rozestupy. Na pověstném Křemešníkovi začala téci stříbrná studánka se záračnou vodou a skoro dvacítkanašinců se jí napila, aby byla zdravější.

To už jsme pokyny státu dodržovali, již nás mohlo být více. Naše činnost se vracela do zajatých kolejí. Jeden pan senátor v televizi řekl, že strach nadělal více problémů než samotný vir.

Nechci snižovat nebezpečnost corona-viru, skutečně ne. Jsem přesvědčen o tom, že budeme do budoucna dělit éru před vi-

rem a éru po viru. Hodně věcí bude jinak. V rodinách, ve škole, vůbec ve společnosti a samozřejmě i v našich oddílech.

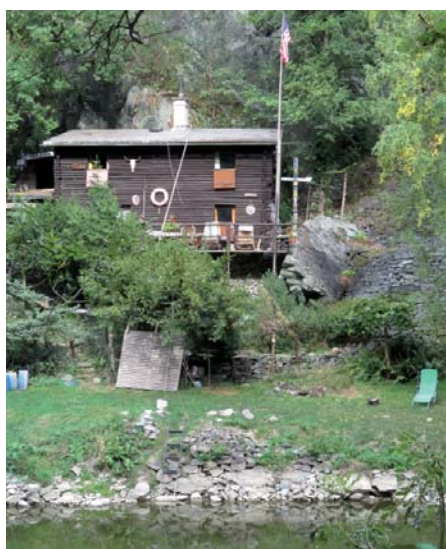
Věřím ale, že to zdárně přežijeme a přizpůsobíme se.

Václav Hrobský,
TOM Kamarádi, Pacov

Babička Mary

Babička Mary, štěchovická laguna, kovbojové. Znáte tuhle píseň z dílny Voskovce a Wericha? Zveme vás do Posázaví. Zveme o to srdečněji, že si tomíci právě před deseti roky, v zimě 2010, pronajali vtěhle krásné končině srub. Jak se jmenuje? Psí zub!

Srub je malebné dřevěné stavení z třicátých let. Stojí na Posázavské stezce, asi čtyři kilometry od Petrova, který je i přirozeným východiskem, pokud na srub jedete vlakem. Povězme hned úvodem, že patří Sokolu Malá Strana, který ho tomíkům v roce 2010 pronajal k užívání. I z tohoto důvodu je srub přístupný jen organizovaným skupinám, tomíkům, junákům, woodcrafterům, členům KČT, které známe, se kterými máme dobré zkušenosti a na které je - třeba přes jejich ústředí - jistá páka v případě, že by na pronajatém majetku něco poškodili nebo udělali ve srubu jinou nezdobu.

Srub je fantastický svou malebností. Stojí vyvýšen nad řekou skále v místě, kde se stezka prudce zdvihá do kopce. Je pozoruhodný historií - pochází z roku 1932 - i skromností vybavení. Prý sloužil původně pražským ševcům!

Stavení určené maximálně pro 15 osob je bez vody (ta se bere ve studánce cca 400

metrů vzdálené), bez zavedené elektřiny, s interiérem, které od 30. roku zůstal v zásadě nezměněn. Je to stařeček víc než osmdesátiletý, bytelný sice, ale má již něco odžito. Podle toho se k němu, prosím chovejte. Cedulky a nápisy, kterými se srub jen hemží a kterými ho vybavil dlouholetý správce Karel Vosátka (spravoval chatu bezmála 50 let!) z odboru turistiky Sokola Malá Strana, ke srubu neodmyslitelně patří. Respektujte je prosím a nikterak na ně nesahejte. Pan Vosátka odešel před pár týdny do turistického nebe a mračil by se na vás i odtud! Tomíci přidali přísný zákaz svícení svíčkami či petrolejkami. Na srubu vám bude ale dobře. Můžete tu držet černou hodinku, vzpomenout na trampy či se kochat brzy na jaře překrásným Kandíkem psím zubem.

Outlá kytička kvete zkraje března, někdy už v únoru. Vidět ji je radostná vzácnost. Nu a pokud si ve srubu na kamínkách neukuchtíte třeba buřty na pivu, můžete vyrazit krásnou procházkou proti toku Sázavy do Třebšína. Cestou narazíte na vodníky, to potěší hlavně malé turisty. V tamní hospůdce se dobře vaří, otevírací dobu si ale ověřte raději telefonicky. Vzhůru na srub, vzhůru na Zlatou řeku!

Tomáš Novotný

týpí jako domov

Indiánský nebo šamanský buben. Na názvu nezáleží. Důležitý je spontánní prožitek. Blíží se dny, kdy zase budeme bdít pod hvězdami a večery budou krátké. Prožité okamžiky se ani pomalu nevejdou do jedné letní noci. Posezení u ohně a sdílení společného je jedním z nejhezčích prožitků, který nám život v přírodě, nebo posezení v týpí mohou poskytnout.

Před lety jsem se čirou náhodou ocitl v jednom malebném týpí na bubnickém setkání spontánního bubnování, kde mi půjčili buben a pobídlí mě ke hře.

Zpočátku bylo hodně těžké se úplně uvolnit a nechat se unášet proudem zvuků. A co víc – přidat tam ještě něco svého, co by synchronně zapadalo do celkového ladění bez zbytečně rušivých „mimoúderů“. Podařilo se mi to, ale pokaždé jen na pár okamžiků. Ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že se mi konečně daří, jsem pocítil velkou radost! A vzápětí jsem se úplně ztratil a vypadl z rytmu. Zkušenost, že se dokážu naladit na vlastní nitro a souznít s okolím, ve mně zůstala. Slíbil jsem si, že si vlastní buben pořídím.

Šamanský buben hraje velkou úlohu při obřadech, má rozsáhlou symboliku a četné magické funkce. K průběhu rituálních obřadů je takřka nezbytný. Buben společně s jednoduchými píšťalami patří mezi nejstarší hudební nástroje. Lidstvo si od samého počátku chtělo prostřednictvím bubnování zajistit přízeň duchů. Šamani žádali bytosti z druhého světa o pomoc a uváděli se do změněných stavů mysli. Bubnování můžete též chápat jako tlukot srdce naší Matky Země, která se snaží navrátit vše do rovnováhy.

Vyrobít buben není manuálně těžké, ale je velkou výzvou pro toho, kdo se ho

rozhodl vyrobit, jakou k dané věci přijme filozofii. Pokud to má být jen věc spotřební, bez jakéhokoliv osobního vztahu, pak asi nemá velký smysl vlastní buben vyrábět a je snad jednodušší si ho na internetu prostě koupit.

Osobní buben by se měl vyrábět s dobrými úmysly a poctivě naladěnou myslí. Samotný výběr dřeva, z něhož bude obruč bubnu zhotovena, záleží výlučně na vůli a představě budoucího majitele. Nejtěžší je zvolit si správné dřevo. Pokud se nedá ohýbat do kruhu, je možné slepit (sklízit) do tvaru oktagonu (pravidelného osmiúhelníku). Na rámu ze dřeva o minimální tloušťce tří milimetrů se napíná kůže z jelena nebo daňka. Není nijak vyčištěná (tzv. surová nevydělaná kůže – rawhide). Tato kůže si ponechává vlastnosti surové kůže, což mimo jiné znamená, že reaguje na vzdušnou vlhkost.

Pokud je vlhkost vysoká, je dobré kůži nahřát u otevřeného ohně ve vzdálenosti, kterou snese vaše dlaň. Buben je živý, a proto se k němu majitel chová s úctou a respektem. Buben naopak nesnese neuctivé zacházení a nezájem, dlouhodobé uskladnění ve vlhkém, případně příliš suchém prostředí mu též neprospívá.

Motivy namalované na bubnu jsou často i osobním symbolem, který hodně vypovídá o svém majiteli. Vyobrazení

na bubnu je nespočet a tato problematika by si zasloužila skoro vlastní článek o kresbách a symbolech přírodních národů. Ale jedna rada je nadevše. Než se na svůj vlastnoručně vyrobený buben rozhodnete něco namalovat, přemýšlejte. Rozvolněný symbol vás bude provázet mnoho let.

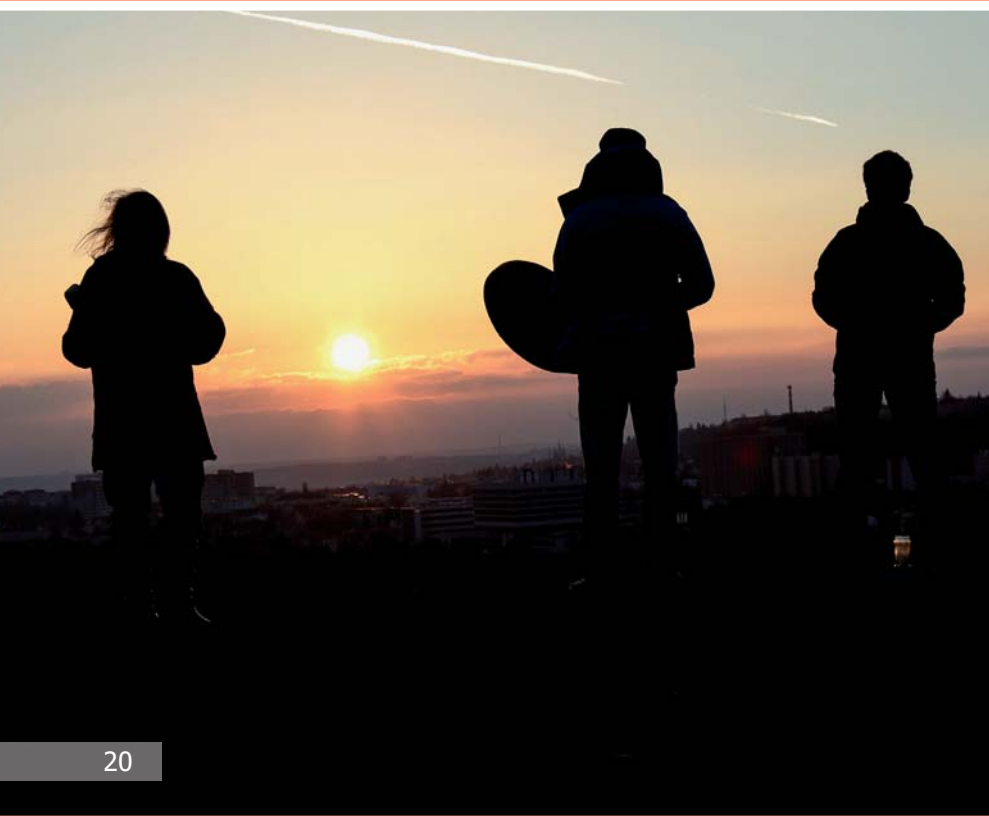
V neposlední řadě budete asi řešit i hru na buben. Je to hodně individuální a spontánní záležitost, ale třeba vám pomůže navažská seznamovací píseň „Hej hejá“. Říká se, že se jedná o navažskou píseň, ale zdroj je pro nás neznámý. Zpívají ji nejprve společně všichni dohromady, a poté první odvážný jednotlivec opakuje totéž (píseň nemá slova, ale „jen“ citoslovce a noty také úplně nehrají roli, každý ji zazpívá podle vlastní vůle a buben udržuje potřebný rytmus). A zase zpívají do rytmu bubnu všichni dohromady, poté opět sólo zpěvák... Tak to jde dál, než se všichni osmělí a troufnou si zpívat samostatně. Za rytmu bubnu v kruhu pak zní:

*Hej hejá hej hejá hej hejá hej hej hejá
hej hejá hej hejá hej hejá hej hej hej.*

S modrou oblohou

Martin Pejša (Medvěd)

foto: Martin Pejša

Mikešovo nožobraní

...řízný a vostrý občasník o nožích určený všem nožomilům

Mikov-Venado 3x jinak

Nůž je výrobkem firmy Mikov z Mikulášovic. Dnes je znám pod současným jménem Venado, což je španělsky jelen a je vyráběn cca 50 let s malými změnami.

Nůž je zhotoven z nerezové oceli, montáž na trn. Záštit a hlavice jsou odlity z hliníkové slitiny, rukojeť je plastová, strukturou napodobuje povrch parohu. Přes svůj objem je rukojeť poměrně krátká, proto je možné občas potkat různé upravené kusy.

Nůž s koženou rukojetí jsem upravoval pro svého bratra asi před 25 lety. Bylo nutno prodloužit trn rukojeti, protože ten jinak končí asi 1,5 centimetru za mosaznou krytkou na boku rukojeti. Prodloužení je z oválně zploštělé trubičky, ve které je čepel i závit pro hlavici jištěný čepem a prolepený epoxidem. Kožené plátky jsou pak přes hlavici stažené maticí.

Druhý nůž s dřevěnou rukojetí jsem si asi přede dvaceti lety upravoval pro sebe poté, co se mi po šesti letech začala zdát kožená rukojeť zbytečně těžká. Trn je tedy v původní délce a čepel je v rukojeti jištěna pouze šroubkem procházejícím skrz. Jasanová rukojeť vznikla odříznutím části hole, která byla součástí mého kostýmu na khrútském táboře. Dřevo je namořeno lihovým mořidlem a po napuštění lněným olejem bylo navoskováno a přeleštěno.

Originální verze nože v originálním pouzdře patří mé drahé polovičce, bratrův nůž obývá pouzdro od vojenského bodáku vz. 58 a můj má nové pouzdro ušité z hovězí usně silné čtyři milimetry. Tento nůž, o němž výrobce tvrdí, že je lovecký, sice nikdy nic sám neuložil, zato má na svědomí bezpočet ořezaných prutů na špekáčky, spoustu spínacích jehel na tee-pee,

prutů do jejich vchodů a mnoho kilogramů nakrájeného masa, zeleniny i pečiva na táborech, vandrech i v domácnosti.

Během používání mým tátou, který jej používal poté, co svůj ztratil na rybách, pak vykuchal množství ryb i na zahradě chované drůbeže. Po tatínkově smrti se mi nůž letos vrátil a slouží dál.

Možná se bude někomu zdát divné, že tak chválím nůž z obyčejné oceli, když už naším seriálem prošly lepší nože z podstatně odolnějších materiálů. Nezapírám, je v tom trocha sentimentu, ale také spousta dobrých zkušeností s tímto nástrojem,

který dokázal za nepřemrštěnou cenu odvést poctivý kus práce. Při jeho používání jen musím častěji sáhnout po brousku na oživení ostří.

Jiří Lukeš-Mikeš

Hmotnost:	123 g
Celková délka nože:	248 mm
Délka čepel:	138 mm
Šířka čepel:	25 mm
TL. čepel u záštity:	3 mm
Cena cca 450 Kč	

Na kole po chatách KČT

*Pokud dospívající členové vašeho oddílu mají rádi tzv. výzvy a nebojíte se dát si čas od času do trika, připravil pro ně Klub českých turistů turistický balíček s názvem **Na kole po chatách KČT**. Smyslem celého balíčku je nabídnout několikadenní cyklistický přejezd, který lze jednoduše objednat z jednoho místa a zajistit si ubytování a stravování na chatách KČT, které si vyberete pro vaše cyklistické putování.*

Tím *jedním místem* je myšlen web KČT, na kterém najdete rezervační formulář a podrobné informace k celé akci. Díky slevě, kterou chatari této akci poskytli, je cena balíčku vždy levnější než součet jednotlivých noclehů na vybraných chatách.

Účastníci mohou rovněž využít slevy, kterou KČT poskytuje svým členům při ubytování na chatách KČT. Denní dojezdová vzdálenost jednotlivých etap se pohybuje okolo 55 km (pouze jediná etapa má 70 km), což omladina vašeho oddílu určitě hravě zvládne. Co ovšem činí z turistického balíčku opravdovou výzvu, je denní převýšení, které třikrát po sobě přesahuje 1500 m. Čísla udávající převýšení jednotlivých etap jsou pro někoho možná hrůza nahánějící, ale každý cyklista může využít hustou železniční síť, která umož-

ňuje zkrácení jednotlivých etap a snížení převýšení. Chaty, které si můžete libovolně propojit vámi zvolenou cyklotrasou, se jmenují: **Turistická chata Pláně pod Ještědem, Turistická chata Prachov, Vosecká bouda, Chata pod Studničnou, Jiráskova chata na Dobrošově, Chata na Čiháku.**

Zvolenou cyklotrasu si můžete zapsat do rezervačního formuláře dle vašich požadavků a počtu volných dní, které na cyklistický výlet máte. Vybranou trasu lze zdolat i na elektrokolech. Jejich dobíjení je (prozatím) dle sdělení chatářů zdarma. Pouze Vosecká bouda má omezení spočívající v tom, že elektrický proud je vyráběn dieselem agregátem, proto nelze dobíjet současně více než 3 elektrokola.

Z ČINNOSTI
Klubu českých
turistů

Pěšky po chatách KČT

Druhým turistický balíček, který můžete využít pro putování vašeho oddílu, nese název **Pěšky po chatách KČT**. Jeho podstata je stejná jako u cyklistického balíčku. Z jednoho místa si pohodlně objednat nocleh a stravování na vybraných chatách KČT. Chaty vybrané do tohoto balíčku se nacházejí v Krkonoších a umožňují pohodlný přechod dětem všech věkových kategorií přes celé Krkonoše. Do seznamu chat, které můžete použít pro naplánování vašeho přechodu patří: Vosecká bouda, Brádrlerovy boudy, chata Výrovka a Chata pod Studničnou. Každá chata je originál a na každé najdete něco jiného. Vosecká bouda je vhodná pro noční pozorování oblohy, protože se nachází zcela osamocena pod hlavním krkonošským hřebenem. Na Brádrlerových boudách určitě vyzkoušejte místní saunu, kde se k ochlazení používá voda z ledového horského potoka. Výrovka má vlastní horolezeckou stěnu a Chata pod Studničnou je známa svým skvělým kuchařem, který se postará o váš žaludek třeba svými vyhlášenými palačinkami.

Směr pochodu si můžete zvolit dle vlastního uvážení a trasy si naplánujete podle výkonnosti členů vašeho oddílu.

*Zbyněk Báča,
TOM Máci, Turnov*

Letní tábor - ale trochu jinak

Rád si přečtu poslední číslo Tomíka a pak listuji po webových stránkách oddílů, těch, které mě něčím zaujaly. Inspirace není nikdy dost. Náš oddíl existuje již od roku 1969, kdy jsme jeli jako skauti na první tábor. Nikdy však mezi námi nebyl žádný velký psavec, fotograf, nebo hudebník, proto ani příspěvků od nás nebylo příliš.

Při surfování po stránkách jsem si všiml, že oddílová činnost je zde sice bohatá, ale něco trochu schází: **zkušenosti s provozem kluboven, táborů a podobně.** Vždy se najde někdo, kdo něco opravuje, nebo vymyslí něco nového. Chtěl bych se podělit o naše praktické zkušenosti.

Žádná táborová stavba, podsada ani jiné věci nevydrží na věky. Po návštěvách jiných táborů v oddíle diskutujeme o tom, co jsme zde viděli a případné lepší řešení přebíráme.

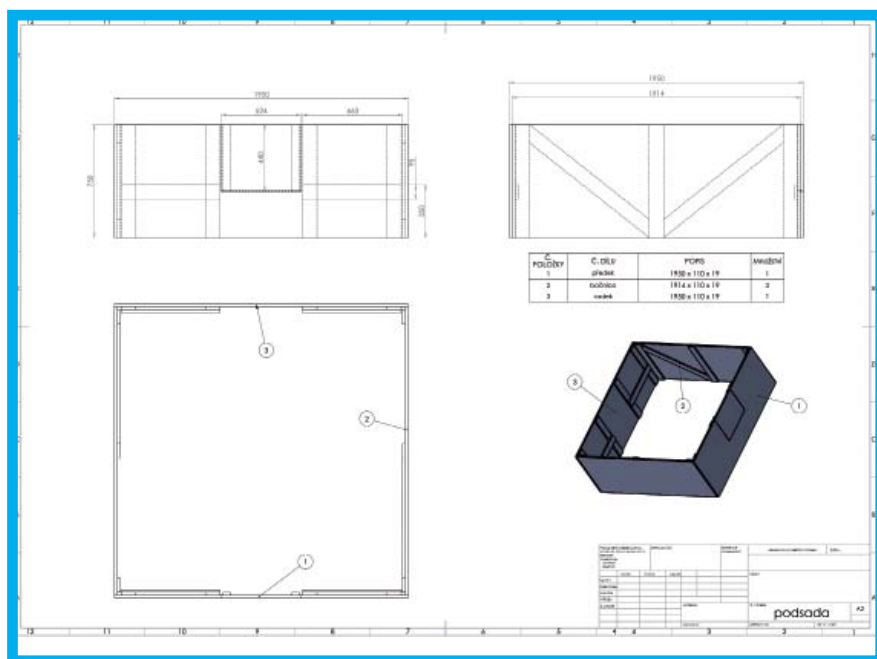
Na našich stránkách pak máme uložené naše technické znalosti. Řídíme se několika zásadami:

1. **jednoduchost a variabilita**
2. **dlouhá životnost**
3. **nízké náklady nemusí být výhodou**
4. **hřebíky nepoužíváme**

Na našich stránkách máme ve složce táborové stavby www.vatra.wz.cz návody a výkresy, včetně rozpisu materiálu. Jsou tam například kamna, podsada, latrina atd. Vše je ke stažení ve formátu .pdf.

Jak to funguje? Báječně! Třicet stanů Osada postavíme za dva dny. Na našich kamnech vaříme, smažíme, pečeme pod roštem, ohříváme vodu k mytí nádobí. Máme vybudovaný vlastní zdroj vody, ke koupání tekoucí teplou vodu. Pro osvěžení pak vlastní betonovou přehrádku zvanou příznačně **Gabčíkovo**.

Milan Domin-Stopa,
TOM Vatra, Ostrava

Co bylo v květnu a také v červnu 2020

Na začátku května se tomíci se namísto výprav a oddílových schůzek viděli a slyšeli jen jsouce připojeni k internetu, což bylo sice strašlivé, ale ne tak hrozné, jako nevidět a neslyšet se vůbec. Propagátory *onlajnové* spolkové myšlenky pak byli nepřekvapivě Ondřej Šejtka a Tomek Hurt.

Vrcholila Hořcová výzva, hecířský podnik, během kterého se Hopovi a Yourymu a dalším šikovným lidem podařilo přivést k pohybu a zábavě nejméně dvacet stovek tomíků a tomiček, jejich rodičů a kamarádů. Výzvě je věnována valná část tohoto čísla. V době koronáčového zmrtvění celé společnosti přišla jako na zavolanou.

Mára Kuskov a Tomáš Novotný hecovali tomický lid na brigády velké a malé, jarní a letní, aby spolkové domy vzkvétaly a byly připraveny na kýžený nápor návštěvníků.

Tábory se staly ústředním tématem mnoha televizních a rozhlasových debat a diskusí a rozdyčtění reportéři hltali a občas více, jindy méně přesně interpretovali názory hygieniků, politiků, spolkových vůdců i prostých táborníků. K českému, moravskému i slezskému nebi se nesla směsice hlasů, nářku, pláče, skřípění zubů, žalmů i klnutí. Stanoviska byla nesmiřitelná, takřka antagonistická.

Pamětníci dojatě, s úlekem i nadějí vzpomínali na schůzku Gorbačov-Reagan v Reykjavíku! To vše poté, co ministr školství v jednu chvíli utrousil, že by tábory mohly být povoleny až od srpna. Pisatel těchto řádků – proč to nepřiznat – zavolal v táborové věci jeden páteční večer (na brigádu do Sloupu, sic!) dokonce ministerský předseda a vyjádřil svaté válce za červencové tábory plnou podporu.

Úleva nastala až v okamžiku, kdy představení České rady dětí a mládeže podporování náčelníky spolků a také privátní lobby za komerční tábory vyjednali s vrchním rozvolňovatelem Rastislavem Maďarem a jeho kohortou podmínky, za jakých se bude o prázdninách tábořit.

Řada tomíků ztloustla.

Nadační fond Světluška, ušlechtilý podnik podpory nevidomých lidí, poprosil tomíky, aby na své méně šťastné spoluobčany mysleli hlavně na podzim. Tehdy se totiž skuteční všemožné běhy a sběry pro dobrou věc.

Vyšla nová dotační kuchařka tomíků a její tvůrci se v duchu modlili, aby ve světě strašlivého státního schodku bylo též příští rok ve spolicích co dotačně kuchtit.

Tábory našeho spolku pronikly díky Soně Polak do televizních Zpráviček.

Šéf výchovné rady Standa Prais a jeho kolegové se po rozvolnění doby rouškové dychtivě vrhli na tolik potřebné vzdělávací akce pro táborové vedoucí.

Michal Merhaut – Chroští představitel ve zdařilém medailonu dobrého člověka Jana Judu Hrubce, loutkoherce, člena roztockého TOM.

Ondra Mánek a jeho žena Ivetka se rozhodli, že synkovi Vildovi ukáží Sloup v Čechách. A tak se i stalo. Malý Vilda byl celý blažený a uvažuje vážně o tom, že by se i se svými skautskými rodiči rád do Sloupu v brzké době vrátil.

Na ústředí dorazila hořcová látka, jemná a nadýchaná, designovaná největším valmežským umělcem dnešní doby, a Jindra Zoufalá ji rozesílala tomíkům do celé promořené Evropy.

TOM Paprsek vyrazil na své tábořiště na Olšovec a řádně pohnul s táborovou kuchyní.

Lukáš Hušek, ústřední fundraiser, dělal všechno pro to, aby se v půli července v Průhonicích šťastně oženil.

Brigáda úřednictva z ústředí nastoupila do libčické šroubárny, toho času spolkového skladu, a pod rouškou třídila, vyhazovala, přerovnávala, delimitovala a nabízela vše, kupříkladu staré rafty a nafukovací čluny. Zmizely cobydup.

Hned dvakrát odvezla vytěžovací dopravní služba z Roztok do Frýdlantu, Pstružovské ulice, náklad postelí, stolů, stolků a vůbec všeho, co bylo potřeba pro základní vybavení naší nové základny. Ruku k dílu krom mužské části ústředí v Roztokách přiložila ve Frýdlantu i Pavla Skotnicová z Divočáků, stejně jako Standa Prais, Honza Říčný ze Zálesáků či TOM KAM.

Pršelo a blýskalo se skoro sedm neděl, ale skoro všichni byli rádi, že útrapy koronavirové nejsou zmnoženy ještě smírným vedrem a suchem.

Světlo světa spatřily nové dotační formuláře, na kterých podle zadání Ondry Šejtky a Kačky Adamcové pracoval wordcrafter Yučikala.

V Mezholezích přibyla sprcha a přízemí domku se dočkalo nových omítek a fajnové dlažby.

Ve filmovém medailonku se na webu ústředí představili mladí otrokovičtí vedoucí Kateřina a Denis.

O tomíky a jejich tábory se začaly zajímat Hospodářské noviny.

Zuzana Antoňová poslala do světa další solidní výroční zprávu našeho spolku.

Aleš Sedláček, šéf České rady dětí a mládeže, a Jarmila Rázová, hlavní nejvyšší hygienička, si návodně a edukativně povídali o pravidlech pro tábory.

Země se zachvěla a táborové plachty v úžasu zašustily zteřelými tkanicemi, to když poslanci české sněmovny v nevidané shodě 165 hlasů odhlasovali, že vedoucí, kteří se dobrovolně a bez nároku na odměnu moří celoročně a rádi s dětičkami všeho věku, mají nárok na pět dní placené dovolené.

S návrhem přišel a oduševněle ho obhájil skaut Jan Farský, poslanec Starostů a nezávislých, a Alena Schillerová na něj vyčlenila padesát milionů korun dobré české měny.

Страна вздрогнула, и лагерные паруса изумленно зашуршали разорванными шнурками, когда члены Чешской палаты депутатов проголосовали беспрецедентными 165 голосами за то, что лидеры, которые добровольно и без права на вознаграждение морей круглый год и довольные детьми всех возрастов, имеют право на пятидневный оплачиваемый отпуск.

Предложение не пришло и было одухотворенно защищено скаутом Яном Фарским, членом мэров и независимых деятелей, и Алена Шиллерова выдала для него пятьдесят миллионов крон хорошей чешской валюты.

Das Land schauderte und die Lagersegel raschelten vor Erstaunen mit zerrissenen Schnürsenkeln, als Mitglieder der tschechischen Abgeordnetenkammer mit beispiellosen 165 Stimmen stimmten, dass Führer, die freiwillig und ohne Anspruch auf Meeresvergütung das ganze Jahr über glücklich mit Kindern jeden Alters sind, Anspruch auf fünf Tage bezahlten Urlaub haben.

Der Vorschlag kam und wurde von dem Pfadfinder Jan Farský, einem Mitglied der Bürgermeister und der Unabhängigen, seelenvoll verteidigt, und Alena Schillerová stellte fünfzig Millionen Kronen gutertschechischer Währung dafür bereit.

Tomíci upírali své zraky ke svým tábořištům, milovaným pláckům, loukám, pahorkům, kůrovcem decimovaným lesům, hleděli k chatám a chalupám, zkrátka tam, kam se celý rok těšili a kde doufali prožít pěkné dny se svými oddíly.

Tak pěkné, zdravé a radostné léto, přátelé!

Nový termín výstavy Fenomén Vandrovní knížky

V dubnovém čísle Tomíka jsme ohlásili výstavu o Vandrovních knížkách ve Vodárenské věži Letná. Inspirativní výstava Fenomén Vandrovní knížky s mnoha nápady pro dětské oddíly a kroužky se bude konat v náhradním termínu **10. 9. – 28.10.** Zůstává zachována možnost komentovaných prohlídek.

Podrobnější informace i výstavě najdete na webu <http://ostrovnápadu.cz/vandrovni-knizka/>, kde je také popsán způsob rezervace komentovaných prohlídek pro dětské oddíly a kroužky.

**Tomík č. 115,
červen 2020**

Časopis turistických oddílů mládeže.

Vydává Asociace TOM ČR
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.

Tel. 220 910 460, 220 910 314

mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@a-tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili: Jiří Chour,
Tomáš Novotný,

Zuzana Antošová, Petr Balcer,
Zbyněk Báča

Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: Jiří Chour

ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář
a vracejí se jen na vyžádání.

Náklad 800 výtisků.

Vydání tohoto čísla podpořil
Klub českých turistů.

POZOR!
**Uzávěrka říjnového TOMÍKA
je již 20. září!**

Svitavy 13. – 16. května 2021

Čtyřdenní festival plný zábavy, zážitků a inspirace.

Pro všechny mladé tomíky i zkušené kmety.

Přijď načerpat nápady, setkat se s přáteli a seznámit se s novými.

Bud' u toho s námi!

Corona trek

Po dlouhém odloučení nastal den, kdy jsme mohli vyrazit na trek, i když, pravda, s rouškami. Plnili jsme při něm úkoly Hořcové výzvy. Cílem byl pramen Moravy a Kralický Sněžník. Kolem lesní cesty leželo místy až půl metru sněhu. Na vrcholu Kralického Sněžníku i přes krásné slunečné počasí pěkně foukalo. Byl vidět Praděd a celý masív Hrubého Jeseníku.

Přespali jsme v hamakách na polské straně nedaleko vrcholu Francisky. Carlos si tak splnil výškové metry. Druhý den jsme se vydali přes Sušinu, kde hlavně kluci obdivovali linii řopíků. Dolů zkrat-kou mlázím a černou sjezdovkou rovnou do Hynčic k rybníku. Tam jsme společně s naším instruktorem Máslákem v rámci Hořcové výzvy vlezli do studené vody rybníka a mezi pulce.

Cestou jsme se bavili všelijak. Háze-li jsme vlaštovky, trhali byliny, navlékali jsme si na ruce ponožky a sbírali odpadky. Tahle výprava byla úžasná!

*Soňa Rokytová,
TOM Tuři, Olomouc*

